

Påskeopråb

2020

Jerusalem er fundamentet for vores vision og hele vort liv. Det er byen, som Gud gav en særlig betydning i menneskehedens historie. Det er byen, som alle mennesker er i bevægelse mod – og hvor de vil mødes i venskab og kærlighed i den ene Guds nærvær i overensstemmelse med profetens Esajas' vision: "Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil, talrige folk skal drage af sted og sige: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem.« Han skal skifte ret mellem folkeslagene, fælde dom blandt talrige folk. De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig." (Esajas 2. 2-4). I dag er byen beboet af to folkeslag med tre religioner; enhver politisk løsning må baseres på denne profetiske vision og de internationale resolutioner om hele Jerusalem. Dette tema bør forhandles først, fordi anerkendelse af Jerusalems hellighed og byens budskab vil være en kilde til inspiration for løsningen af hele problemet, der i det store og hele er et spørgsmål om gensidig tillid og evnen til at placere et nyt land i dette Guds land.

Sandhedens Øjeblik - Kairos Palæstina, Kapitel 9.5

Indledning

Kristus er opstanden, ja, han er sandelig opstanden.

Lad os fryde os og være glade.

Vi fryder os, fordi Jesus Kristus, der sejrede over døden, også gør det muligt at sejre over alle former for død i vores liv. I vores liv har døden i sandhed mange ansigter.

Nogle af verdens mægtigste – mange af dem, der har magt – vandrer stadigvæk på dødens sti. De påfører vores Mellemøsten og vores hellige land, opstandelsens land, mange krige. De ser kun død som vejen til liv. De stærke i vores land ser fortsat den død, der påføres det palæstinensiske folk, som deres eneste vej til liv og sikkerhed.

Dette er ikke Guds vej eller meningen med det nye liv, der er givet os i opstandelsen. Opstandelse betyder afskaffelse af alle former for synd, slaveri og død. Den belærer menneskeheden om en ny frihed, friheden med hvilken Kristus frigør os for at kunne leve, elske og opbygge jorden for alle dens beboere, og at gøre dette hellige land til et hjem for Gud og et sted for liv, frihed, suverænitet og værdighed for alle dets indbyggere.

Opstandelsen fandt sted i vores land. Opstandelsen siger til os, at dødens veje ikke er Guds veje. Derfor siger apostlen Paulus til os: *I er stået op fra de døde sammen med Kristus. Nu skal i koncentrere jer om det, der har med himlen at gøre* (Kol. 3,1)

Et kig op mod himlen: Mænd og kvinder har brug for dette, for at forblive efterlevende af liv og kærlighed. Vi kommer let til at vandrer på jorden i dag uden et se op, og så bliver vores liv en rejse i ”dødsskyggens dal” (Salme 23,4; Job 3,5). Gud skabte mennesket for at leve, ikke for at dø: ”For Gud skabte ikke døden, han glæder sig ikke over at udslette de levende” (Visdommens bog 1,13). Det er derfor Jesus led, døde og opstod fra de døde: For at bringe liv tilbage til menneskeheden, for at frigøre menneskeheden fra ”dødsskyggens dal”, så ingen forbliver dræbere af sine brødre og søstre.

Kristus har befriet os, og den frihed skal I holde fast ved.
(Galaterbrevet 5,1)

Disse ord er henvendt til alle – store som små – især for de mægtige, der tillader sig at undertrykke folk og undertrykke os i vores land og i vores hjem.

Glorværdig opstandelse er en livets fest, fri for alle ufriheder. Foran Gud er vi alle Guds børn, og børn af det liv og den frihed Gud har skænket os. Opstandelsen er en påmindelse til alle om, at en persons ære bor i ens egen frihed og ens brødres og søstres frihed. Det palæstinensiske folk er her i deres land og i deres hjem, og forlanger deres fulde frihed. Men de mægtige ønsker, at de skal være underkastet, frataget den værdighed, Gud har skænket dem. Det er det, der bliver dem tilbudt i "Århundredets aftale", som blot er en aftale om "varig trældom", fjernt fra Guds kærlighed til alle Guds børn, langt fra den lige værdighed Gud har skænket alle sine elskede børn.

Vi fejrer opstandelsens glørværdige fest, festen hvor menneskehedens møde med Guds nåde fornys. Det skete her i vores land. Et nyt lys i vores land: Først et kald til alle landets indbyggere, dernæst fra vores land til alle folkeslag, til at blive livets folk, hvor ingen pålægger død over en anden, hvor ingen pålægger os døden.

***Denne dag er skabt af Gud, lad os synge og glæde os over den.
(Salme 118,4)***

Vores land venter på dem, der - sammen - igen skaber denne nye dag, så vi i sandhed må juble og glæde os i opstandelsens land. Når vi fejrer påsken i dag, ser vi på vores udvidede familie i kirkerne overalt i verden, der fejrer opstandelsens glæde. Vi anmoder jer, om at bede for os, således at profeternes forudsigelser må ske fyldest og landet blive til et frelsens land og opstandelse for dets folk og alle verdens folkeslag.

Vi appellerer til det internationale samfund, at det må udføre dets pligt, at vove at anvende livets lov lige for alle, også vores land. Og I, jordens stærke, lyt til de undertryktes råb, hjælp dem med at opbygge deres liv og frihed, så vi alle bliver opstandelsens folk og Guds billedets ære på jorden.

"Konger, tænk jer om! Tag imod mit råd, konger! Tilbed Gud, kys hans fødder. Vær rolig, du, der søger ly hos ham." (Salmerne 2, 10)

Stillet foran opstandelsens Herre, triumferer vi alle over døden, og alle mennesker bliver skabere af opstandelse, skabere af liv, frihed

og værdighed for dem selv og alle deres brødre og søstre. Intet menneske, uanset hvor stort og stærkt det er, må påføre et andet menneske død for at sikre sit eget liv. Hver eneste af os – lille eller stor, svag eller stærk – er afhængig af vores brors og søsters liv. Gud skabte os i sit billede og lighed, store og frie, i Guds eget billede. Det er hvad opstandelsens fest tilsiger os. Den forkynder, at vi kan være gode og give liv og frihed til hinanden.

**Kristus er opstanden. Han er sandelig opstanden.
Glædelig, velsignet påske.**

Patriarch Michel Sabbah

H.B. Patriarch Michel Sabbah var ærkebiskop og latinsk (romersk-katolsk) patriark i Jerusalem fra 1987 til 2008. Patriark Sabbah blev ordineret i 1955 i det latinske patriarkat i Jerusalem. Han var præst i en årrække inden han studerede arabisk sprog og litteratur på St. Josef Universitetet i Beirut. Han var direktør for de katolske skoler og præsident af Betlehems Universitet. I 1987 udnævnte pave Johannes Paul II ham til den første indfødte palæstinensiske patriark i Jerusalem i århundreder. Siden 1999 har han været den internationale præsident for Pax Christi, en katolsk organisation, der fremmer fred. Sabbah trak sig som patriark i 2008. Han er medforfatter på Kairos Palæstina dokumentet og tror på pluralisme og lighed for at bevare menneskers værdighed.

*Kairos Palæstina ønsker at takke
alle bidragydere for deres andel i
denne påske appel.*

*En hjertelig tak til Loay Sababa
for de inspirerende fotografier*

Skærtorsdag

Jerusalem er centrum for vores virkelighed. Byen er, på samme tid, både et symbol på fred og et tegn på konflikt. Mens muren deler palæstinensiske nabolag tømmes Jerusalem fortsat for palæstinensiske indbyggere, kristne og muslimer. Deres identitetskort konfiskeres, hvilket medfører tab af retten til at bo i Jerusalem. Deres hjem rives ned eller eksproprieres. Jerusalem – forsoningens by – er blevet en diskriminationens og eksklusionens by, en kilde til strid snarere end til fred.

Sandhedens Øjeblik - Kairos Palæstina, kap. 1.1.8

At være en kristen palæstinenser i Jerusalem i 2020

*af Justice and peace commission
assembly of the Catholic ordinairies
of The Holy Land*

1. Usikkerheden omkring Jerusalems fremtid er for nylig blevet større som resultat af initiativer støttet af USA og Israel. Disse ensidige skridt gør enhver retfærdig fred endnu vanskeligere at forestille sig. Israel har erklæret Jerusalem for dens evige og udelelige hovedstad. Men palæstinenserne hævder, at Østjerusalem er deres hovedstad. Det internationale samfund tøver og giver modstridende signaler efter USAs anerkendelse af Jerusalem som Israels hovedstad, ved at overføre deres ambassade til byen. Vatikanet gentager dets position og kræver særstatus for Den hellige By, så mennesker af enhver tro kan besøge byens helligsteder og tilbede frit der uden frygt.

2. I lys af disse bekymrende udviklinger rejser palæstinenserne i Jerusalem vigtige spørgsmål vedrørende deres egen fremtid, og hvilken holdning de skal indtage i forhold til denne virkelighed. Især kristne palæstinensere fra Jerusalem, hvis ringe antal gør dem endnu mere sårbare. De kæmper med et indtryk af, at de ikke tages i betragtning og ikke har nogen redskaber til at spille en væsentlig rolle i deres elskede bys fremtid.
3. Hvordan kan kristne palæstinensere i Jerusalem engagere sig i denne kamp i Den hellige By og indtage et standpunkt? Når de ser på de magter, der strides om deres by, føler de, at de er på deres folks side, palæstinenserne, og lider og håber sammen med dem. Men nogle ser sig omkring i den verden de lever i, og ser voksende religiøs ekstremisme, ødelæggende splittelser i samfundet og et politisk vakuum skabt af korrupktion og manglende kreativ vision. De ser også tumulten i mange arabiske nabolande, og den store pris kristne ofte betaler når krig, kaos og ødelæggelse hænger.
4. Eftersom nogle jøder gør eksklusivt krav på Jerusalem og nogle muslimer ligeså, så er nogle kristne palæstinensere fra Jerusalem fristet til at trække sig tilbage fra det offentlige liv, og holde sig eksklusivt til deres egen religiøse identitet. De understreger, at de blot er kristne, og at det er nok for dem. Hvad Jerusalems nuværende og fremtidige status angår tænker de blot Jerusalem som deres hjem: en hellig by, uanset hvilket regime, der hersker politisk eller nationalt.
5. Men hvor vigtigt end religiøs identitet måtte være for en persons identitet, inkarneres den altid i en specifik historisk, kulturel og geografisk kontekst. Religiøs identitet alene er ikke nok til at sikre de kristnes fremtid i Jerusalem. Ved at afgrænse identitet til religion risikerer man at leve i et vakuum, afsondret fra land, folk og tid, fra netop den virkelighed, der definerer liv i fuldeste forstand.

6. Kristne er i sandhed Jesu Kristi disciple. Ligesom ham lever de på et konkret sted på et bestemt tidspunkt i historien. Særkendet for kristne palæstinensere i Jerusalem er, at de lever i byen Jerusalem, verdens hjerte for mange troende og centrum for Palæstina/Israel i dag. Ligesom Jesus af Nazaret fuldførte sin gerning i sin tids konkrete omstændigheder, således har også hans disciple en mission i den tid og på det sted, hvor de lever. Som medlemmer af det palæstinensiske folk er kristne i Jerusalem kaldet til at udføre deres mission blandt deres folk og i deres land, selvom det vrimler med vanskeligheder.
7. Jerusalem er både en hellig by og en dagligdags, verdslig, by. Disse to virkeligheder kan ikke skilles ad. Som hellig by deles Jerusalem med alle mennesker af tro i hele verden: Jøder, kristne og muslimer. Men som by for dagligt liv deles den af alle palæstinensere og israelere. Palæstinenserne stræber mod at etablere deres egen stat med Østjerusalem som dens hovedstad. Palæstinensere holder fast i begge aspekter af Jerusalem, en by der forener dem med deres folks drømme og forhåbninger, og en by der slår som hjertet af tre store universelle religiøse traditioner.
8. Jerusalems kirkers overhoveder har udgivet udtalelser om Jerusalem i 1994 og i 2006, der understreger denne specifikke kontekst. Jerusalem må anderkendes som dets indbyggers by, to folk, palæstinensere og

israelere. På samme tid, og uden modsætningsforhold, må Jerusalem fremmes som "Hellig by", åndelig hovedstad for troende, der tilhører de tre monoteistiske religioner. I 2006 udtalelsen erkærede kirkelederne: "Jerusalem, menneskehedens arv og hellige by er også den daglige by for dens indbyggere, både palæstinensere og israelere, jøder, kristne og muslimer... Hellige stedet og levende samfund er uadskillelige... Jerusalem, hellig by, menneskehedens arv, en by for to folk og tre religioner. Den har en unik karakter, der adskiller den fra alle andre byer i verden, en karakter der står over enhver lokal politisk suverænitet..."

9. Kristne palæstinensere fra Jerusalem, der er solidt rodfæstet i deres personlige identitet, i denne identitets religiøse og nationale dimensioner, kan leve op til deres lokale og universelle kaldelse ved at arbejde for lighed, retfærdighed og fred. De bidrager med alle midler til at afslutte konflikten i Jerusalem. Jerusalem kan igen blive en hellig og menneskelig by, en Guds by og en by for alle dens borgere, såvel som en inklusiv, åben by, der er tilgængelig for alle, der ønsker at besøge den.
10. *Pave Benedikt XVI anerkendte forpligtelsen til dette kald da han besøgte Det hellige Land i 2009. Under fejring af messen i Kedron dalen i Jerusalem den 12. maj 2009, sagde den hellige fader: "Idet jeg står foran jer i dag,*

ønsker jeg at anerkende de vanskeligheder, den frustration og den smerte og lidelse som så mange af jer har udholdt som følge af de konflikter, der har ramt dette land, og den bitre erfaring af fordrivelse, som mange familie har oplevet og – Gud forbyde det – endnu risikerer at skulle opleve. Jeg håber, at min tilstedeværelse her er et tegn på, at I ikke er glemte, at jeres vedholdende tilstedeværelse og vidnesbyrd i sandhed er værdifulde i Guds øjne og af betydning for dette lands fremtid. Præcis på grund af jeres dybe rødder i dette land, jeres gamle og stærke kristne kultur, jeres urokkelige tillid til Guds løfter, er I, kristne af Det hellige Land, kaldet til at tjene ikke blot som troens ledestjerner for den universelle kirke, men også som surdej for harmoni, visdom og ligevægt i et samfunds liv, der traditionelt har været, og fortsætter med at være pluralistisk, multi-etnisk og multi-religiøst."

11. I enhed kaldes alle Jerusalems borgere samt de der elsker byen, til at samarbejde for at opfylde byens kaldelse til at være hellig. Igennem deres bønner og de tjenester de yder i byen gør de den til en by af lighed og retfærdighed, en by af fred for alle dens indbyggere og for dem der kommer fra hele verden. Kristne palæstinensere fra Jerusalem er både palæstinensere og kristne, og de yder således deres bidrag til byens hellighed og til kampen for værdighed for alle der bor der. Således er de vidner om Jesus Kristus, der levede og underviste i Jerusalem, forsonede verden dér igennem sin lidelse, død og opstandelse.

Grundlagt den 20. april 1971, virker Commission for Justice and Peace under Assembly of Catholic Ordinaries of the Holy Land som et katolsk resource, forbindelses- og animations center til fremme af kirkens sociale mission.

Lyset kommer igennem tunnelen

Af Shatha Bannoura

Går jeg 20 år tilbage i mit liv, holdt jeg min yngre kusines hånd, da vi vandrede sammen igennem den gamle by Beit Sahour – Byen med Hyrdernes mark. Det var første gang jeg direkte mødte en israelsk Jeep. Mit hjerte hamrede. Som en lille pige kunne jeg ikke forstå, hvorfor jeg skulle stå overfor et bevæbnet køretøj. Alligevel, da jeg var den ældste, måtte jeg udvise mod. Jeg sagde til min kusine, at vi skulle forholde os rolige og vi gik sammen til vores bedsteforældres hus. Denne hændelse blev et vendepunkt i mit liv. Som palæstinenser, der levede en fredelig barndom i Kuwait, var dette en anden virkelighed. Men jeg forstod godt, hvordan jeg skulle slippe bort fra faren, på samme måde som jeg slap bort med min familie fra Kuwait under Golfkrigen.

Efter dette skræmmende møde begyndte jeg at stille spørgsmål, idet jeg søgte efter en sandhed om vores situation som palæstinensere. På den tid, da jeg endnu gik i skole – hvor der desværre ikke blev undervist i Palæstinas historie – snød jeg mig til at læse om Palæstinas historie. Vores hjem lå mellem Ramallah og Betlehem, de første to byer jeg lærte at kende i Palæstina. En dag i påsketiden besluttede familien at fejre Palmesøndag i Jerusalem. Jeg var meget begejstret, da det var første gang jeg skulle forestille mig, hvordan Jesus indtog i Jerusalem havde været. Som palæstinenser skulle jeg igennem den israelske kontrolpost for at komme til Jerusalem. Vi skulle starte tre timer før fejringen begyndte for at sikre, at vi ankom til tiden.

Efter at have krydset kontrolposten fortsatte rejsen, som om vi var på en rejse til et andet land, med en anden virkelighed. Jeg begyndte at stille spørgsmål, da vi passerede det flotte ortodokse kloster og opdagede, at det var Mar Elias klosteret. Forbløffet over de flotte gader og husenes spektakulære arkitektur på begge sider af vejen, vendte jeg mig mod min familie og fortalte dem, at dette var palæstinensiske hjem. Det var helt åbenbart for mig. Hver sten var som en grædende sten, der savnede dens beboere. Jeg tænkte på hvad de tidligere ejere mon ville føle, hvis de kørte igennem dette kvarter.

Vi fortsatte vores rejse og nåede til startstedet for Palmesøndags optøget. Vi begyndte vores vandring fra Beit Faji på Oliebjergets østlige skråning. Der kom mennesker fra hele verden for at fejre. Jeg kunne se alle mulige flag. Det eneste flag jeg ikke kunne se var det palæstinensiske flag. Palæstinenserne var bange for at holde det palæstinensiske flag, da dette ville udgøre en forbrydelse, der kunne medføre israelsk fængsling.

Ud af fem millioner palæstinensere er jeg en del af den lille procentdel, der er så heldige, at vi, ironisk nok, kan opnå tilladelse til at besøge Jerusalem med en israelsk tilladelse. Jeg er en indfødt datter af dette land og jeg er en fremmed i mit eget hjem. Det gør ondt på mig, hver gang jeg drager ind i Jerusalem som "en gæst". Det smerter mig at vandre Via Dolorosa for at nå frem til Gravkirken og skulle møde israelske soldater med få meters mellemrum. På trods af alle disse blandede følelser når jeg vandrer ad gaderne i Jerusalem, så har ingen i denne verden ret til at forhindre mig i at gå ind i Gravkirken og bevidne Jesu opstandelse. For mig, en kristen palæstinenser, på samme måde som Jesus er opstanden, vil retfærdigheden stige op en dag, og den lange tunnel vil føre os frem til lyset.

Shatha Bannoura har en BA i regnskab, en MA i Internationale relationer og et Diploma som Community Trekking Tour Guide. Shatha har arbejdet i banksektoren samt med projektansøgninger. Shatha har været involveret i Kairos Palæstina siden begyndelsen og er medlem af Kairos Youth Group.

Lad mig synge for min elskede. Min sang er om hans vingård:

Min ven havde en vingård på en bjergside med god, fed jord. Han pløjede jorden, fjernede stene og plantede den til med den fineste, røde vindruesort. Han byggede et vagttårn midt i vingården og et anlæg til at presse saften ud af druerne. Han forventede en høst af søde vindruer, men der kom kun rådne frugter.

*Han sagde: "Nu spørger jeg jer, alle indbyggere i Jerusalem:
Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?
Jeg gjorde alt og forventede søde og gode druer.
Hvorfor voksede der så kun rådne druer frem?"*

Esajas 5, 1-4

Overvej følgende:

Tænk på en tid hvor omstændighederne stillede dig overfor valget mellem at vige væk i frygt eller gå modigt videre. Hvad lærte du af denne erfaring?

Bed:

Vingårdens Herre, vi beder for vore søstre og brødre, kristne palæstinensere i Jerusalem, der kæmper hver dag for at opfylde den mission du har givet os. Styrk dem – og os – til at blive surdej for harmoni, visdom og ligevægt i vores samfund, til at vidne om alles værdighed og til at arbejde for retfærdighed og fred. Amen.

Handling:

Overvej at afstå fra at modtage nadveren i dag, som en solidaritets handling med palæstinensere på Vestbredden og i Gaza – muslimer og kristne – som ikke kan være til stede på deres gudstjenestesteder i Jerusalem.

Langfredag

Vores tilstedeværelse i dette land som kristne og muslimske palæstinensere er ikke tilfældig men har dybe rødder i landets historie og geografi, på linje med ethvert folks samhørighed med det land, det bor i. Det var en uretfærdig handling, da vi blev drevet ud. Vesten søgte at gøre bod for, hvad jøder hav-de gennemlevet i de europæiske lande, men gjorde bod på vor bekostning og i vores land. Vesten prøve-de at rette op på uretfærdighed og resultatet var ny uretfærdighed.

Sandhedens Øjeblik - Kairos Palæstina, kap. 2.3.2

“Når undtagelsen er reglen”

Arrestation af palæstinensiske børn i Østjerusalem

For palæstinensiske børn i Jerusalem indebærer enkle ærinder, som at gå hjem fra skole eller til købmanden, risiko for at blive skudt eller arresteret af israelske soldater uden konkret eller juridisk grundlag.

Omkring kl. 17 den 24. januar 2019 var 14-årige Mohammed Al Qasawmi på vej til købmanden i Østjerusalem da han så nogle mænd forsamlet omkring butikken. Da han prøvede at finde en vej ud, stødte han ind i nogen og faldt til jorden. Da han prøvede at rejse sig, blev Mohammed pludselig skudt bagfra af israelske hemmelige soldater. Denne handling er imod internationale retningslinjer, der kræver, at dræbende magtanvendelse kun bruges i livstruende situationer eller når der er fare for alvorlig personskade.

Mohammed faldt om. "Jeg følte så megen smerte at jeg besvimede og vågende op i en ambulance ved et checkpoint," fortalte Mohammed til Defense for Children International – Palestine (DCIP).

Mohammed blev overført til Hadassah hospitalet i Østjerusalem, blev opereret og var i intensiv afdeling i fire dage. På grund af patronens gennemtrængning måtte lægerne fjerne Mohammeds milt og sy hans mave, nyre og mellemgulv sammen.

På trods af anmodninger om uvildige og gennemskuelige undersøgelser af sådanne sager bliver israelske styrker yderst sjældent stillet til ansvar for skyderier. Israelske styrker nyder næsten fuldstændig straffrihed for voldsudøvelse mod palæstinensiske børn. Dette omfatter uretmæssig brug af overdreven og tilsigtet dødelig magt, hvilket i stigende grad gør palæstinensiske børn sårbare overfor voldshandlinger.

Uagtet Mohammeds medicinske situation, blev han i hele perioden håndlænket til sin seng med sin højre hånd og bevogtet af fire israelske grænsepolitifolk. Mohammed fik at vide, at han var under arrest, beskyldt for at have taget del i sammenstød og smidt Molotov cocktails. Hans tilbageholdelse blev forlænget in absentia af Israels Magistrate Court.

Til forskel fra Vestbredden, hvor israelsk militærlov gælder, falder Jerusalem under israelsk civil lovgivning. Børn er underkastet den israelske ungdomslovgivning, som i teorien gælder både palæstinensiske og israelske børn, med særlig juridisk sikring og beskyttelse under hele arrestationen, transport, forhør og domstolsfremstilling. Men i praksis diskriminerer de israelske myndigheder i implementering af loven, og nægter palæstinensiske børn de rettigheder, der er indskrevet i loven.

I 2019 blev 382 børn arresteret uden anklager mod dem og 125 børn blev arresteret med anklager mod dem i Østjerusalem: I alt 507 palæstinensiske børn er arresteret ifølge officielle tal fra det israelske politi. I Østjerusalem blev der samlet i 2018 og 2019 arresteret 730 uden anklager og 354 med anklager. Børn der arresteres har ofte ikke juridisk beskyttelse, arresteres ofte sent om aftenen og udsættes for fysiske og mentale overgreb.

I 2019 indsamlede DCIP 35 edsvorne erklæringer fra børn, der blev arresteret i Østjerusalem. En analyse heraf viser at 49% af børnene blev arresteret om natten, 57% led under fysiske overgreb og 34% rapporterede, at de blev underkastet ydmygelse og afskrækkelse.

På trods af sin kritiske sundhedssituation blev Mohammed den 28. januar forhørt på hospitalet ved middagstid. "Jeg var alene i rummet med udspørgeren. Han viste mig en video af en der holdt en Molotov cocktail, men jeg sagde, at det ikke var mig."

Forhøret varede næsten i halvanden time, og Mohammed blev bedt om at underskrive en erklæring, der var affattet på hebraisk. Mohammed nægtede at skrive under på dokumentet, fordi han ikke forstod indholdet. Ifølge DCIPs indsamlede materiale blev 74% af arresterede børn anmodet om eller underskrev en erklæring, der var skrevet på hebraisk.

Den 31. januar blev Mohammed løsladt mod at betale en kaution på NIS 2000 (kr. 3500), sikre en tredjeparts værdibevis på NIS 7.000 (kr. 12.000) og løfte om ikke at kontakte andre under mistanke i samme sag. Samme dag tog forhøreren en DNA prøve fra Mohammed under påskuddet "efterforskningsformål".

"Jeg lider stadigvæk af intens smerte, hvor jeg blev såret, og skal undergå lægelige undersøgelser, så jeg kan ikke vende tilbage til skolen endnu" sagde Mohammed til DCIP den 21. februar 2019.

Det er tydeligt, at israelsk civil lov, når den anvendes på palæstinensiske børn, ikke er i nærheden af de lovede standarder. DCIPs analyser over de seneste år viser, at Israel overanvender undtagelsesparagraffen i ungdomsloven, når det gælder palæstinensiske børn, hvilket i Østjerusalem betyder, at undtagelsen er reglen.

Defense for Children International Palestine (DCIP)

er forpligtet på, at sikre en retfærdig og bæredygtig fremtid for palæstinensiske børn i de besatte palæstinensiske områder. I mere end 20 år har DCIP støttet og advokeret for denne børnebefolkning: Undersøgt og dokumenteret alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne, stillet både israelske og palæstinensiske myndigheder til regnskab og stillet juridisk bistand til rådighed for børn i alvorligt behov. DCIP fortsætter med at kræve, at nationale og internationale institutioner iværksætter stærkere foranstaltninger for at sikre denne sårbare demografiske gruppe i det palæstinensiske samfund. Siden dets grundlæggelse i 1991 er DCIP den eneste palæstinensiske menneskeretsorganisation der specifikt sætter fokus på børns rettigheder. DCIPs højeste værdi er at forsvare hvert barns bedste interesser. Retningsgivende for DCIP er FNs Børnekonvention (UNCRC) såvel som andre internationale, regionale og nationale standarder.

Der er ingen nåde uden kærlighed eller ømhed

Af Biskop Atallah Hanna

Kære søstre og brødre

At Gud er nådig betyder, at Gud er kærlighed. Apostlen Johannes fortæller os at Gud er kærlighed. Der er ingen nåde uden kærlighed, godhed eller ømhed. Det smukkeste vi oplever sammen i fasten, og midt i de kolde og forskrækkelige omstændigheder vi gennemlever, er nok Guds godhed og ømhed med den overflod af kærlighed der flyder som frisk vand af Guds velsignelse og gavmildhed; en kærlighed, der renser vores synd, renser vores sygdomme og giver os styrke og vedholdenhed. Gud, den kærlige, kan ikke nås blot igennem ritualer, sådan som vi kender dem i vores ortodokse tradition i al deres skønhed, iklædt smuk musik, der hjælper os med at forstå ordene bedre igennem en smuk stemme, der bringer glæde til vores ører og påvirker vores sjæl så stærkt. Idet vi anerkender denne skønhed, ligesom det der er godt og retfærdigt i vores verden, så opsummeres dette i Jesu legeme, da han lå på korset. Fuldendelsen af visionen og fuldendelsen af skønheden og det perfekte skønhed ligger alle indlejret i billedet af korsfæstelsen og dens kraftfulde betydning.

Da COVID19 plager vores verden og vores liv er det imperativt, at vi efterlever de medicinske instrukser, der har til formål at beskytte os mod denne virus, samt de forholdsregler regeringer pålægger os for at minimere spredningen og følgerne. Vi bør også bekæmpe virussen igennem vores tro, og stole på, at vi først og fremmest er beskyttet af Guds nåde. At tro på Guds eksistens, den hellige treenighed, i vores liv, hjælper os mere og mere, så vi ikke går i panik eller angst. "Vær ikke bange, for jeg er med jer". Jeg er med jer indtil dages ende. Jesus Kristus tilskynder os til at overvinde den situation vi befinder os i, ikke på grund af virussen, men på grund af frygt.

Kirken er det større åndelige hospital parallelt med det fysiske og medicinske hospital. En stor del af helingen sker åndeligt, og der er masser af eksempler i moderne tid på, at patienter overvandt deres sygdomme igennem deres tro og beslutsomhed om at sejre over sygdommen. Jeg understreger naturligvis, at forebyggelse er afgørende. Enhver der er smittet af COVID19 er moralsk forpligtet på at holde afstand til venner og undgå at smitte dem. De bør straks tage imod medicinsk behandling for at blive helbredt. Men den moralske forpligtelse består også i at bevare og styrke vores bånd til Corona patienten ud af kærlighed til ham/hende og et ønske om at støtte denne patient i nødens time.

Før vi blev ramt af COVID19, denne hurtigt udbredende pandemi, bemærkede vi, at i vores del af verden forværredes menneskelige relationer og samspil. Og de dybe åndelige værdier smuldrede, hvorved relationer blev begrænset til at være relateret til økonomi eller interesser. Vi så også en farlig strukturel smuldring på familieniveau, i relationen mellem ægtefæller, børn med forældre og omvendt.

Min store ven, ærkebiskop George Khader havde et smukt udsagn, som jeg altid vil huske. Han sagde, at "Jesus kommunikerer med sig selv igennem relationen mellem mand og kvinde, imellem forældre og børn." Ærkebiskop Khader sagde også engang: "Vi er blevet kristne uden Kristus, eftersom fragmentation skiller os ad." Husker du, hvordan vores forfædre viste indbyrdes solidaritet i tider med glæde og med sorg, når de byggede huse? Disse gamle huses arkitektur med mursten, sten og buer er et vidnesbyrd om denne solidaritet og indbyrdes hjælp i samfundet. De plejede at arbejde sammen på jorden og ved høsttid. Hvorfor har vi så mistet dette 'Al Ouna' begreb – det arabiske ord for kollektiv hjælp i samfundet? Hvorfor ophørte mennesker med at støtte hinanden? Ser vi ikke, at vi har set bort fra kærlighed til hinanden, ligesom vi har forsømt kærligheden til landet? Førte det ikke på et tidspunkt til tabet af Palæstina såvel som den ravage, som orienten har kæmpet med igennem den store krise, der har overskygget de fleste af dens lande? Alle er blevet ligestillet i forhold til den katastrofale tragedie, som Corona virussen udgør: De svage og de stærke, de rige og de fattige, lederne og folket, muslimer og kristne, troende og ateister, uden forskel på hudfarve var alle forenet og forskrækket af Corona virussen.

Gud er givener af liv og helbrederen af sygdomme. Guds forhold til os er ikke blot på det rituelle plan, ved at vi tilbeder Ham og forøger at nærme os til Ham igennem disse ritualer, især i denne hellige tid. Vores forhold til Gud er eksistentiel, og den styrker og heler os. Corona virus som en krise har afsløret, at vi er ved kernen af en alvorlig åndelig krise i vores forhold til Gud og Kristus. Den afslører, at vi begrænser denne relation til ritualer, hvorimod Jesus Kristus er vores liv. "Når Kristus, der er vores liv, åbenbares, da vil I også blive åbenbaret med Ham i hæder", som apostlen Paulus sagde.

I sin prædiken sagde ærkebiskop George Khader: "Enhver, der ikke tror på, at Jesus er i live nu, og ikke for 2000 år siden, og enhver der ikke tror på, at Jesus elsker ham/hende personligt, hans/hendes familie og børn, er en der siger, at Jesus kun omtales i Biblen.

Jesus er ikke kun i Biblen. Han er i vores indre, i vores hjerte og i vores øje. Hvis vi ikke accepterer Ham, er han kun et menneske, der døde for 2000 år siden. Jesus er levende nu. Forstå dette, tænk dybt over det, lev dit liv baseret på det, så vil du have liv." Jesus lever ikke blot i bøgerne. Han lever i dig, i verden. Jesus er derfor ikke kun til stede ved alteret, men også i hjerterne. Men, han er til stede ved alteret og vi modtager Hans legeme under nadveren. Derfor er jeg imod lukning af kirkerne i denne hellige tid, jeg er imod, at vi ikke skal afholde alle de vigtige gudstjenester i fastetiden og søndagsgudstjenesten. Men jeg støtter, at hver af os skal tage hensyn til hans/hendes tilstand og helbred.

Endelig vil jeg igen anmode jer om at tage hensyn til jeres helbred. Det skal ikke tages let. Men samtidig skal I ikke underminere jeres tro og det at I er Jesu vidner her i Palæstina. I Hans hjemland og i østen som helhed. Find en balance mellem det velvære og gode helbred, som Gud befaler os at opretholde og mellem at være Jesu vidner, en hellig mission, der værdsættes i ord og i handling. Vogt jer for angst, for frygt vil gøre jeres øjne blinde og dræbe jer moralsk og åndeligt.

Fortsæt med at bede og bevar jeres gode helbred. Hav omsorg for hinanden, som det blev os pålagt af Vorherre. Mist ikke jeres bånd til hinanden, bevar dem. Når vi med tiden overvinder denne pandemi, vil vi forstå, at vi har brug for kærlighed til at styrke os og skubbe os frem i retning af alt, hvad der er godt, retfærdigt, sundt og helende.

Måtte Gud beskytte jer og bevare jer og måtte Gud redde vores verden fra denne virus og hjælpe os til at forblive sande vidner af vores tro, for at holde den levende og glødende i vores del af verden og i kernen af vores liv. Amen!

Biskop Atallah Hanna

Biskop Hanna er født den 6. november 1965 i Al Rama i Galilæa. Efter endt skolegang i Al Rama i 1983 blev han optaget på det ortodokse seminarium i Jerusalem. I 1984 rejste han til Tessaloniki i Grækenland og studerede på den teologiske skole ved Tessaloniki universitet indtil 1990. Han blev ordineret til munk ved det ortodokse patriarkat i Jerusalem i 1990. Han bidrog ved udviklingen af pensum i kristenundervisningen i palæstinensiske skoler. Ærkebiskop Hanna har deltaget i mange lokale, regionale og internationale konferencer som fortaler for det palæstinensiske spørgsmål. Han er medlem af mange komiteer og organisationer og medlem af flere kristne og økumeniske institutioner. Han spillede en rolle i kristen-muslimsk dialog. Han blev valgt til ærkebiskop af Sebastia i 2005.

Det ender grusomt for jer, som påstår, at det onde er godt, og det gode er ondt. Jer, som gør mørke til lys og lys til mørke. Jer som gør det bitre sødt og det søde bittert.

Det ender grusomt for jer, der er selvtilfredse, og jer, der tror, I er kloge.

Det ender grusomt for jer, der tror, at I kan det hele, når det gælder om at drikke vin og brygger øl. Det ender grusomt for jer, der frikender de skyldige mod bestikkelse, mens de uskyldige straffes.

Jesajas 5, 20-23

Overvej følgende:

Hvordan forsømmes børns rettigheder og liv i jeres samfund?
Hvilke samfundsressourcer har I til at beskytte disse børn
og omfavne dem i kærlighed?

Bed:

Gud, giv dit folk hjerter, der græder, læber der taler sandheden og hænder der arbejder for fred. Mit hjerte, mine læber, og også mine hænder er der til din brug, o Gud. Amen

Handling:

Skriv til jeres folkevalgte og insistér, at de får besked om Israels arrestation og administrative tilbageholdelse af palæstinensiske mindreårige.
Se ressourcer hertil på "No Way to Treat a Child"
(www.nwttac.dci-palestine.org).

Påskelørdag

Vi hævder videre, at den israelske besættelse af Palæstina er en synd imod Gud og imod menneskeheden, fordi den fratager palæstinenserne deres grundlæggende menneskerettigheder, givet af Gud. Den øde-lægger gudsbilledet i den israeler, der er blevet be-sætter, på samme måde som den ødelægger gudsbilledet i de palæstinensere, der lever under besættelsen. Vi hævder, at enhver teologi – tilsyneladende baseret på Bibelen eller på troen eller på historien – der legitimerer besættelsen, er langt fra kristen lære, fordi den fremkalder vold og hellig krig i Guds den almægtiges navn, idet den underordner Gud under midlertidige menneskelige interesser og ødelægger gudsbilledet i de mennesker, der lever under såvel politisk som teologisk uretfærdighed.

Sandheden Øjeblik - Kairos Palæstina, kap.2.5

Forvirret, bange... tillidsfuld respons

Af Omar Harami

Trump har erklæret sin "Århundredets aftale", en plan, der hverken er grundlagt på retfærdighed eller international ret, som er det fundament det internationale samfund beror på, når internationale konflikter skal løses. De fleste organisationer i Palæstina baserer deres lokale arbejde på international lov, som det juridiske redskab til at afslutte besættelsen.

I dag føler mange organisationer, at de er i samme situation som Kristi tilhængere i passionsugen:

1) Til tider ... er vi forvirrede:

Bevægelsens midtpunkt, lederen, er arresteret og dømt til døden. De religiøse myndigheder, Rom og dets samarbejdspartnere, har sammensværgt sig om at tie om sandheden og terrorisere bevægelsen med korset.

Palæstinensiske organisationer føler, at international lov er blevet forladt og at Netanyahu og Trump dikterer, hvordan tingene skal forløbe. Palæstinenserne bliver herset med af USA og realiteten i landet synes håbløs.

2) Til tider ... er vi bange:

Peter fornægter Jesus. Peter er bange for Roms og dets allieredes tyranni. Det lykkes det romerske kors at få dem, der overveje at råbe op, til at tie. Kristi efterfølgere spredes. Mange organisationer nedtoner deres arbejde for at arbejde mindre med fokus på retfærdighed, i et forsøg på at gå under radaren. Organisationer er bange får at blive mål for imperiernes monitoreringssystemer.

3) Til tider ... er vi i panik:

Markus løber væk for at advare Jesus om faren, at timen er kommet, soldaterne kommer ... men Markus bliver klædt af og fjernet fra enhver form for magt.

Palæstinensiske organisationer fortsætter med at råbe op om uretfærdighederne, som det palæstinensiske folk er underlagt. Men vi er frarøvet enhver form for magt. Bortset fra vores råb om hjælp mangler vi en konkret plan.

4) Til tider ... fristes vi til at samarbejde:

Judas føler, at bevægelsen er dødsdømt. Oddsene er i de magtfuldes favør. Judas træder frem og forråder Kristus for 30 sølvmonter.

I den nuværende situation er det let at give efter for sølvets fristelse. Israel og dets allierede har magten. De udformer både finansieringskilderne og lovgivningen. De magtfulde dæmoniserer og fængsler dem, der yder modstand. Det er svært for palæstinensiske organisationer at overleve i Jerusalem uden at samarbejde til en vis grad.

5) Til tider ... er vi til stede og dog fraværende:

Maria, Jesu moder, og Johannes, disciplen som Jesus elskede højt, er til stede under korset, men deres stemmer høres ikke.

Ligesom Maria og Johannes er der nogle, der iagttager de politiske udviklinger i tavshed. De er hjælpeløse overfor korset og ser på Jesus med tårer i øjnene. Mange palæstinensiske organisationer i Jerusalem er vrede over det, der sker, og føler sig uden håb. Korsets skygge har anbragt dem i mørke.

6) I øjeblikket ... reagerer vi spontant:

Ligesom Jerusalems kvinder og Simon af Kyrene er det ikke alle, der forlader Kristus. Kvinderne græder og jamrer i protest. Veronica vover at tørre sveden af Jesu ansigt. Simon hjælper med at bære korset. Jerusalems kvinder og Simon forlader ikke Jesus. De gør, hvad de kan.

Som organisationer prøver vi at vise omsorg og hjælpe de mennesker, der lider. Alligevel må vi erkende, at vi ikke kan bryde de lænker, der holder dem fangne. Vi ved, at vi ikke kan fjerne den uundgåelige dødsdom over Palæstina, og alligevel nægter vi at forblive tavse og forlade Jerusalem uden klage.

I dag er situationen for organisationer i Østjerusalem ikke sund og meget bekymrende. Mørke dækker himlen.

Vi er midt i passionsugen og venter på at hilse opstandelsen velkommen. Måtte opstandelsens kraft og Ånden, der oplyste Jerusalems gader med tunger af ild, bringe håb og liv tilbage til Jerusalem og dens organisationer.

Omar Harami er ortodoks kristen, medlem af Kairos Palæstinas styrelse, Christian Peacemakers Team og administrator ved Sabeel – Centret for palæstinensisk befrielsesteologi.

Hvad er der los? Hvorfor palæstinenserne forkaster “Århundredets aftale” *Af Rev. Dr. Jack Sara*

Som Kristen palæstinenser, der lever og arbejder på begge sider af ‘adskillelsesmuren’ lever jeg blandt mennesker ‘på jorden’. Som indfødt Jerusalemborger har jeg fordelen af, at kunne forstå, hvordan Jerusalem borgere tænker, og mit arbejde på Vestbredden i mange år har givet mig indsigt i, hvordan folk på Vestbredden tænker. Sørgeligt nok fortsætter palæstinensere på begge sider af muren med at drukne i en atmosfære af usikkerhed, uopfyldte løfter og knuste forhåbninger.

Løfte efter løfte og aftale efter aftale har gjort vores folk sløve og mistænksomme overfor alt, hvad der bliver foreslået. Hvis vi ser tilbage på tidligere fredsaftaler og foreslåede delingsplaner, så har palæstinenserne altid været taberne. Vi har aldrig draget nytte af nogle af disse planer, kun mistet mere. For eksempel begrænsede FNs delingsplan (1947) den palæstinensiske del af land til 43% af vores hjemland, selvom antallet af arabere var omtrent dobbelt så mange som antallet af jøder på det tidspunkt. I efterfølgende krige og fredsaftaler mistede vi yderligere land, ressourcer og rettigheder. I de efterfølgende år fik vi forslag som Oslo og Camp David, hvilke – fra vores perspektiv – begge krævede større indrømmelser fra vores side, uden at lignende betingelser blev stillet til Israel. Vi føler, at internationale fredsplaner generelt altid har været til Israels fordel, men allermest den seneste plan fra Det hvide Hus.

Trump administrationen har nu tilbud en aftale, som præsidenten kalder ‘Århundredets aftale’. Denne plan beder grundlæggende om endnu en stor indrømmelse fra palæstinensisk side, der tillader Israel at annektere 30% af Vestbredden (som i forvejen kun udgør 22% af vores oprindelige hjemland) og skubber os endnu længere ud i margenen. Trumps plan gennemskærer de palæstinensiske områder og får dem til at ligne en schweizisk ost,

hvor de usammenhængende "huller i osten" er Palæstina. Dette ikke-sammenhængende land vil blive forbundet med tunneler og "sikre veje", som hovedsageligt vil blive kontrolleret af Israel. Det er en fremtid med flere kontrolposter og lukninger, hvor vores frihed vil blive detailkontrolleret af et andet folk.

Jeg er sikker på, at aspekter af denne "fredsplan" er mere komplicerede, end jeg her har gjort rede for. Jeg er også villig til at acceptere, at fra visse synspunkter kunne planen tilbyde nogle få positive ting til det palæstinensiske folk. Alligevel, nogle få økonomiske forslag gør ikke meget til at lindre det større tab, underkastelse og ydmygelse, denne plan pådutter os.

Taget som helhed minder denne plan mig om et vers fra profeten Mika:

"Død over dem, som ikke er stået ud af sengen, for de er i gang med at lægge onde planer. Planer, som de kan udføre, så snart det bliver lyst! De er i stand til at gøre hvad som helst! Når de vil have en mark eller et hus tager de det bare. De snyder folk for deres huse og ejendom." (Mika, 2,1.2)

At have en plan, som ikke inddrager det folk, der har levet i landet i århundreder, er overhovedet ikke nogen plan – det er en konstruktion. Det er en ironisk plan, der uden respekt blev påduttet os, uden at man udbad sig vores mening om den.

Mine venner, når præsident Trump kundgjorde planen, var der så palæstinensiske ledere med ham på scenen? Sagde han, at dette var, hvad israelere og palæstinensere var blevet enige om? Nej! For os var denne plan ikke andet end forslag sammenbrygget af to ledere, der er under hver deres politiske pres: Den ene med en korrupsionssag og den anden, der ønsker at lave en forretningsaftale.

Vi er bekymret for, at denne sag vil fortsætte med at forværre den allerede skrøbelige situation her. Blandt andet, vil den medføre en øget følelse af hjælpeløshed hos vores folk. Og med mindre noget ændrer sig, vil den fortsætte med at fremme emigration af kristne borgere fra Palæstina.

Mange ved det måske ikke, men det meste af det land, der blev beslaglagt i Betlehem guvernøratt omfatter tre større palæstinensiske byer, Betlehem, Beit Sahour og Beit Jala, hvor der bor et flertal af kristne. Denne såkaldte "fredsplan" vil øge tabet af disse kristne palæstinenseres jorde. Hvordan kan man forvente af os, at vi vil tilslutte os en plan, der kun vil påføre vores folk smerte, tab og lidelse? Under disse forhold forringes tilskyndelsen for yngre kristne palæstinensere til at forblive her.

Hele situationen kræver bøn. Her er nogle få emner til inspiration:

Bed om, at Guds fred må komme til det palæstinensiske folk på en ny måde, eftersom ingen synes i stand til at bibringe denne fred.

Bed om, at der må komme en international intervention, der vil standse alle disse absurde planer, der pådattes os.

Bed for den palæstinensiske kirke, at den ikke må miste håbet, men snarere det modsatte. Bed for, at vi må blive en lyskegle af håb for vores folk.

Bed om, at lederne af Israel og Palæstina må finde en måde at komme sammen på med gensidig respekt og skabe vores egen fredsftale.

Pastor Dr. Jack Sara: Født og opvokset i Jerusalem gamle by. Jack voksede op i en kristen familie, men forpligtede sit liv på Vorherre som teenager, efter nogle barske oplevelser og udfordringer, som mange unge palæstinensere møder. Hans oplevelse af frelse igennem Jesus Kristus førte til en dramatisk vending i hans liv. Mens han studerede på Filippinerne blev Jack kaldet til at tjene i Pasay City Alliance Church pastorale team; en meget prominent kirke i Christian and Missionary Alliance church of the Philippines (CAMACOP). Da han vendte hjem til Jerusalem fra Filippinerne, begyndte han at tjene ved Evangelical Alliance Church i Jerusalem gamle by, samtidig med at han underviste på deltid ved BBC. I sine 13 år som præst var han vidne til en vækst i kirken og blev involveret i grundlæggelsen af nye menigheder blandt det palæstinensiske folk og araberne.

*Det folk, der famler sig frem I mørket, skal få et stort lys at se.
Det skal lyse på os, der bor i mørket og dødens land..*

Vi har fået en søn. Han skal regere over os, når han bliver voksen. Han skal kaldes 'den kloges rådgiver', 'Den stærke Gud', 'Den beskyttende far', 'Den evige fredskonge'. Han skal blive en stor hersker, og den fred, han giver til hele sit kongerige, skal vare for altid. Hans magt hviler på godhed fra nu af og altid, men det er, fordi Gud elsker sit folk så inderligt, at han lader det ske.

Esajas 9, 1-6

Overvej følgende:

Ovenstående takst, der er taget fra profeten Esajas bog, læses ofte i adventstiden. På hvilke måder er dette løfte blevet opfyldt?

På hvilke måder venter vi stadigvæk på dets opfyldelse?

På hvilken måde forbereder I jer på dets fuldendelse?

Bed:

Gud, midt i mine lørdagsøjeblikke med forvirring, frygt, panik og opgivelse, forny i mig opstandelsens håb og levendegør i mig styrken til at tjene andre og modet til at modstå uretfærdighed. Amen.

Handling:

“Vores ord til verdens kirker” (Afsnit 6, Kairos Palæstina):
Læs på ny dette afsnit fra det palæstinensiske råb fra deres lidelse.

Påskedag

I fraværet af håb lyder vort skrig om håb. Vi tror på Gud, god og retfærdig. Vi tror, at Guds godhed til sidst vil sejre over den hadets og dødens ondskab, der fortsat findes i vort land. Vi vil se "et nyt land" og "et nyt menneske", der vil være i stand til at rejse sig i broder- og søsterkærlighedens ånd.

Sandhedens Øjeblik - Kairos Palæstina, kap. 10

Kristi opstandelse – vores håb

Pastor, Dr. Munther Isaac

Kristi opstandelse er grundlaget for vores kristne tro. Ja, hvis Kristus ikke var blevet opvakt fra de døde ville vores tro være forgæves, som apostlen Paulus sagde. Vi overdriver ikke, hvis vi siger, at hvis der ikke var nogen opstandelse ville kristendommen ikke have eksisteret. Opstandelsen er alt! Opstandelsen har teologisk, trosmæssig og livslang mening for den kristne tro. Uden opstandelse er vores tro forgæves.

Opstandelsen er Kristi sejr over døden. I virkeligheden gjorde Kristus i opstandelsen nar af døden og alt der er forbundet med døden. Lad os overveje dødens magt! Hvem kan standse døden? Alverdens medicin og teknologi anvendes til at udsætte døden så længe som muligt. Men i sidste ende kan vi ikke stoppe den. Den overrasker os ud fra det ukendte og dræber vores drømme. Dette er den realitet menneskeheden nu konfronteres med med spredningen af Corona virussen. Virussen minder menneskeheden om vores begrænsninger overfor Skaberen og stiller os ansigt til ansigt med døden. Hvem kan sejre over døden? Ingen, undtagen Kristus! Han trampede på døden med sin egen død. Han vandrede i dødsskyggens dal og kom levende og sejrende ud af den.

Vores kristne tro er derfor, at det sidste ord ikke er død, men liv. Døden har ikke det sidste ord! COVID-19 har ikke det sidste ord. Så vi kan med Paulus forkynde, “Hvor, o død, er din sejr? Hvor, o død, er din brod?”

Af samme grund tror vi på, at det sidste ord ikke er udtalt af ondskab, uretfærdighed eller ekstremisme. Opstandelsen bekræfter dette. Hvis Kristus forblev i sin grav, ville Cæsar og Pilatus have sejret. Rom ville have sejret. Farisæerne ville have vundet. Lovens mentalitet ville have vundet. Ekstremisme ville have vundet. Hvis Kristus var forblevet i graven ville uretfærdighed have sejret over sandhed, det onde over det gode, magt og sværd over ydmyghed og tro.

Hvis Kristus var forblevet i sin grav, som et nedbrudt lig, ville han med sig have begravet de idealer, han appellerede til, og hans lære om riget ville være forblevet en urealistisk, romantisk lære af en palæstinensisk rabbiner, der levede for længe siden. Intet mere. Vi ville ikke kunne tale om Gudsriget midt iblandt os i dag. Men Kristus er opstanden, og hans opstandelse er livets sejr over døden, det gode over det onde, sandheden og retfærdigheden over ondskaben og uretfærdigheden, Guds Rige over verdens riger. Hverken død, eller radikalisme eller Cæsar og hans soldater kunne stå i vejen for Kristus.

- Kristus blev udfordret af sammensmeltningen af religiøsitet og fanatisme.
- Kristus stod foran Pilatus, og med sin tavshed besejrede han verdens riger og dødens og sværdets kultur.
- Kristus råbte fra korset: "Tilgiv dem", hvorved han besejrede hadets og gengældelsens kultur.
- Kristus overvandt apartheid og racisme ved at acceptere tyven, der var korsfæstet ved hans side.
- Kristus modstod de stærkeste og mest grusomme fjender i graven, og selveste døden, for at stå frem som en sejrherre, der hånedede døden.

I dag husker vi, at fordi Kristus opstod, så kan vi også opleve den samme sejr. Kristi opstandelse er vores opstandelse, fordi han opstod og blev førstegrøden af dem der er døde, en garant. Og fordi Kristus opstod, har vi håb, her og i dag.

Forestil jer, sammen med mig, livets betydning i dag uden opstandelsen. Livets mening er påvirket. Forestil jer, hvis døden havde det sidste ord. Vi arbejder hårdt, vi bliver trætte og til sidst vender vi tilbage til støvet ... og dette er så enden. Forestil jer, hvis Coronavirus vinder over medmenneskelighed. Så vil livet være formålsløst og tomt. Som apostlen Paulus siger, "Hvis vi i Kristus kun har håbet for dette liv, så er vi de mennesker der må ynkes mest af alle."

Forestil jer, at det sidste ord tilfalder undertrykkeren og tyrannen, ud fra princippet: "Jeg kan gøre som jeg vil, eftersom ingen kan dømme mig!" Kan vi acceptere det? Ville Guds kærlighed, nåde og retfærdighed tillade dette?

I dag tænker vi på vores land under besættelsens undertrykkelse. På Langfredag tænkte vi på et menneske, der blev dræbt af ekstremisme og fraværet af kærlighed og retfærdighed – i sammensværgelse med Cæsar, Pilatus og verdens riger. Vi ser vores folk og regionens folk blive dræbt, forfulgt og fordømt, på sammen måde og med den samme logik. På korset så vi Guds solidaritet med de undertrykte, de marginaliserede og de knuste. Vi jamrede med Gud, den korsfæstede, med Jerusalems kvinder og Maria, over vores verdens ondskab. Over døden. Over hadet. Over mistet håb om frihed. Men i opstandelsen har vi en garanti for sandhedens sejr over falskheden.

Jo, Kristus er opstanden. Det sidste ord tilhører ikke døden. Det sidste ord er ikke uretfærdighed. Det tilhører ikke besætteren. Det er ikke Cæsars. Ikke for religiøs ekstremisme. Ikke for fortvivlelse og frygt. Nej, livet har det sidste ord. Derfor forkynder vi i dag, at krigens logik, drab og ekstremisme ikke kan få det sidste ord i vores land og i verden, fordi vi tror på opstandelsens Herre og på retfærdighedens og kærlighedens Gud. Vi tror på, at retfærdigheden kommer, og at sejren tilhører vores Gud.

Kristus er opstået, og hans opstandelse skaber vores verdenssyn, vores håb, vores motivation for at handle. Opstandelsen giver os håb og styrke til at rejse os, opbygge og forandre vores virkelighed. Opstandelsen fjerner fortvivlelse fra vores ordbog, fortvivlelse der paralyserer og frustrerer menneskeheden. Opstandelse befrier os fra angstens lænker: Frygten for døden og det ukendte; frygten for tyranner. Opstandelsen tilskynder os og tvinger os endog til ikke at acceptere uretfærdighedens og ondskabens lænker som en realitet, der ikke vil ændre sig.

Som konklusion siger vi, at opstandelsen minder os om og forsikrer os om, at det sidste ord altid hører Gud til, og at sejren er Guds, for livet, for sandheden og for kærligheden. I dag synger vi med Hannah, Samuels moder:

“Jeg bliver lykkelig når jeg tænker på dig, Gud, du har været god mod mig. Jeg håner dem, der hånede mig, jeg takker dig, fordi du reddede mig... Gud gør fattig og han gør rig, han ydmyger, og han ophøjer. Han giver oprejsning til de svage, han tager de fattige væk fra gaden og giver dem hæderspladsen mellem fyrster” (Første Samuelsbog 2,1;7-8)

Rev. Dr. Munther Isaac er palæstinensisk, kristen præst, teolog, forfatter, foredragsholder, blogger, og vigtigst af alt ægtemand og far. Munther bærer mange kasketter. Han er nu præst ved den lutherske Julekirke i Betlehem, og er samtidig akademisk leder for Bethlehem Bible College. Han er også direktør for den højt anerkendte konference Christ at the Checkpoint, og er med i ledelsen af Kairos Palestine.

Munther brænder for Palæstina og de palæstinensiske kristne. Han taler lokalt og internationalt om emner med relation landets teologi, palæstinensiske kristne og palæstinensisk teologi. Han er forfatter til afhandlingen From Land to Lands, from Eden to the Renewed Earth: A Christ-Centered Biblical Theology of the Promised Land.

Munther er musiker. Han spiller guitar og fløjte. Han er også en ivrig sportsfan, særligt når det gælder fodbold (soccer!) og basketball (NBA).

Munther studerede oprindeligt til civilingeniør i Birzeit, men nåede til den erkendelse, at beregninger og byggepladser ikke var noget for ham. I stedet tog han en Master i Bibelske Studier fra Westminster Theological Seminary og senere en PhD fra Oxford Centre for Mission Studies.

Munther er gift med Rudaina, som er arkitekt, sammen har de to drenge: Karam (6) og Zaid (4).

Kairos Palæstina opfordrer dig til at gøre følgende:

1. Distribuer og studer baggrundsmateriale og teologiske refleksioner i din egen kirke hver søndag i advent for at informere dine medkristne om situationen for dine palæstinensiske brødre, der lever under israelsk besættelse.
2. Del opråbet med menigheder og bispedømmer i hele dit land.
3. Send solidaritets- og støttebreve med krav om retfærdighed i Palæstina til den israelske ambassade i dit eget land. For yderligere information, se www.alleembassies.com/israeli_embassies.htm
4. Kom og se. Vi vil gøre, hvad vi kan for at gøre dig bekendt med virkeligheden hos os. Hvis du kommer med budskab om fred, kærlighed og forsoning, vil vi modtage dig som en pilgrim, der kommer til os for at bede. Sådan vil du komme til at kende både realiteterne og folket i dette land, palæstinensere såvel som israelere. (Kairos 6.2)
5. Tag konkret handling. Støt de palæstinensiske rettigheder ved at støtte BDS-bevægelsen, indtil Israels politik er i overensstemmelse med international lov og FN's resolutioner. Støt nationernes ret til at boykotte Israel som en del af ytringsfriheden.
6. Fortæl dine palæstinensiske brødre, hvordan du har været involveret i Juleopråbet ved at skrive os til os på denne emailadresse: kairos@kairospalestine.ps

